

1923-11-24

AFSENDER

Viggo Pedersen

MODTAGER

Joakim Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:
Brev

Afsendersted:
Roskilde

Arkivplacering:
Mappe 29 nr. 6a-c

DOKUMENTINDHOLD

Afventer transskription

TRANSSKRIFTION

Afventer transskription

Raskilds.

24 - XI - 23

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 29 Nr. 6A

Kære Jaakken!

Hvad naar der af dy, at du sender
mig - ja - saa smuk en gave,
som disse Orbeleske Billeder!

Jadler for en gave der glæder et Helt
Hus og mange flere. Jy siger dy,
paa alles Vegne hen hjertelig Tak!

Jwer en Jy fællig! Aldrig kan
Jy glæde nogen med noget.

Jy savner lige paa haardt ogsaa
nogen Lethed, hvor en gave skal
gives (selvom Hjertet kan være
drøffederen) etvæt kunne lyt

Raderinger eller Illustrationer
eller mine Knefter strækker ikke
blændt ind at male, og det er
derfor altid Billeder Jy gæver
bedt - men dem kommer man
jo ikke med som Hovedtræd - eller
Gjovtræd - he Bager-løvs.

Hvor med Jy ønske, der maatte

med Fædres Minne kommer en
Nidgan af denne skønne Bog
i en billig Stænkunst, men
den kommer ud bredt, her var Fæd-
sket dengang kendt. Billedet
den danske Præst, i Billedet
og Text at det siges, her var en
Folketale. At man den skole for
den omvendte Samfund med den
Tugt og Billedet, skone det siglig
nabotter var et stort Lære. At man
Papiret en mere end typen, naar
Papiret er mere end typen, naar
være alle forstaaet mig paa.
Ja, den Vis, den er siglig, og
det vanner og glæder mig - at
den - paa den her, et Lære, og
de Willen - har fundet de
Billeder hvor den skone
spiringer og at den er en endelig
Billedet af den Fædres Lære
den skone, det Lære, et Lære
et Lære for det Lære, den det,
den for den skone er en selv

den forskælet og siglig og
Lære med den Kunst. Det er
en siglig, at den skone den
den den siglig. By Lære den
den skone H. Breen forstod
at talte paa en siglig siglig
Lære i den siglig siglig
Lære den siglig siglig. Men
den siglig og, at den den
den Kunst siglig siglig
den skone.

Ja, man, da man den Willen
den - for den skone og man
af den siglig siglig, at
den den den siglig siglig,
- man den den den man
den siglig for den siglig den
at den den - siglig man den - den
den siglig i den siglig og den
den siglig - at den den siglig
den skone, at den - den
den - den siglig og, den den
den den den siglig siglig
den den den siglig siglig

soget de hereds Vildt.

Han har vistnok ikke Anseelse, men
Maaské kan imidlertid føle
sig saa souveræn at han ikke
tryder sig om at give et Fald,
nemnak onsker at paatrænge
det sine (alligevel saa værdi-
fulde) Ideer. Men jo meget
fortræd med hans eller saa respekt
ueggydende Produktion. Jeg
 frygter for, at han ikke forstaaer
mig. Han har for vid liggende
Ond slaet mig haardt over Fing-
rene, men derfor holder jeg
lige meget af ham.

Men den Vurdering af hans Værk
som mangen nu mener at kunne
gode ham, skænk det jo foruhyr
omgænges Vedkommende en en Særlig
visning - en Sugestione under
hvilken de lige saa begynder sluge
Thi som Kanak, den er ikke saa
naturlig - og kan efter Forholdenes
Natur aldrig blive af en saadan
Varm, som den taknemlige

II

Gleds - kommer i heriges glem
 dig. Naturligvis, at gaa for alle
 sunder, der en Ting blenst der
 mangt guds Gennemgør, is
 sætter høje en anden, og der
 er - ved et veld, Tidens Magt
 og gaa meget et Gynge slæm knyttet
 overfor - og der kommer gaa det
 Momeat til, at man mangler
 den - her kendt og var paa
 Rumbuekuden - en - som det
 kunne - kun omgaa med kam -
 uden aendely Fontaen og Sam-
 følelse med et færdeligt og
 krideligt Gennemvæld. Den
 Verker - allvel, all - den
 omfattes med Varme og Tak-
 nemhed med Willens, der
 vil være ene - og alle dansk
 men Willensensk - højt
 med Beundring - og flere
 med Forundring der men
 om sig selv at den skatter
 Genist. - I var meget inter-

isend af hans store Modhelighed,
og meget Red og, og det var rask, da
sin Modhelighed og Stokholmen
var at se. Indledet her og her
at temmelig forholdsvis Renshed
at den Ting - selv om der var
nab har det ene Tager, som
at Christenborgsmaaske, og
den her set.

Williamus var jo en omfattet
og den kunde jo ikke den del
da den kirkelige Ting jo ikke
kunde komme ind.

Indledet var det og, at jo
jenske udmærket kunde
huske alle hvad han lide
stilling mod hende. Men alle
var det interessant at se
det samlet. Men nu jo var
nab kunde det uheldig, fordi
jo ikke det Overblik, som om det
var og den Lysighed og Larm
afgik. Og der saa jo

hvad den var mig saa klad.
at han jo alderstid er en ikke
Mand, som hans store Slag til
lader to, som han med, is
der to, som han med, is
sin Beskedenhed. Han er
maaske ikke i den varme, han
enderstegket selv sent til
hans af de mennesker, der finder
det ligeledes at være en Lysighed.
Men han vil Fælles og bliv ind
gode han selv, han kan bestemt
tag efter vand ved pan og selv
dusor. Jo to han kan ikke
sig Taks - som det kan, hvilket
hiden glæde ved en Stykke -
han siger det jo heller ikke -
men det er fordi han finder
det umuligt. Takket -
Saa har han det alle saa
gode.

Denne er hans, hvad
det stod mig saa klad for
at ender med. Naar de

naturleg, Følels. underknes
slaan den ud paa den Maade.
Og saadan saa man den
møsteligste Svingvinge, hans
She - ja ja skænt stilsidd
fart ham med, at byder han
hans blåd Baller med, Tug
der maasku koser mindre
Begyndt, hans veed auto
getlige - men vel Seer af hans
selv naar hann rigtig god,
og ind vel var rigtig god -
sædligt og stille ro. Mørk
ligt at se. Og begynder man
alt Ungdoms at byder saa
hans Skat Melles, og taler man
ja endog Brændskild - og
Rafaelle og endu Faerskumede
saadan i den Effektlange, alle
Paarokken - ham selv naturlige
inapstend - i d ser i Tug og ro
Og det overasker mig noget.
Hans, hans skulde han
efter at han vil Møsteling den

^{III}
 med mig den ven hændt lidt
 mindre begjæret end det blev
 for den samlede Overhelt.
 Men alligevel maa man bage mig for
 den store Evne, den alder opgjævede
 Løgn og Troen, det Mads den
 aldrig sigte for at sætte det vunder
 Ry paa Spil mellem udstatets
 og den Enormus uhyre vunderlig
 Shelling. Dermed kaldte mig
 meget af ham, - men han
 elskede, Jaakim som
 slutte sig med en hel anden
 liden Indsigelse. —

Vi saa med Fornøjelse alle
 Maane her fornyet. Men
 - uhyrdigt og har det
 godt Askyldighed som. I alle
 har. - Vi ondt vil Lykke
 vil Liges Bedrag vil
 Skæde, og ondt det
 maa følge den efter, all
 fast. In kaaler at Agende
 har det efter Puske. Hvor

leugen og efter at se hende og
for alle. Tak for den i Sammen
kom til os, det var rigtig kint
af dig og andet Vær.

Ja det er en vundne, og
den er blundende stor Vundne
i det hele og for dig, da
i en sammen i Halden. Her
gav mig se på noget Skidder
og Tegnene af dig, som den
gavnet det har skendel mig.
Ja den Ung dansaar, lante
og på de gode dage og havde
med dig - ligesom på de
Tider de og havde mig
i Ransværet. Hvad det
og den det for den og den
i det Huset for den Tider
for alle.

God og rigtig og
med den Tak.

Eden Vær Viggo Pedersen.